

[Indenrigsministeren.]

25 Kr. i Brændselshjælp til samlevende Ægtefæller eller enlige Personer, medens der i den anden Kategori af Kommuner, den, der er omhandlet i § 2, kun skal kunne ydes en Hjælp af 15 Kr. for samlevende Ægtefæller og enlige Personer. Hvis altsaa en Invalid lever i en Kommune, hvor der ikke er ydet Brændselshjælp til Aldersrentenydere, skal han kunne faa 25 Kr. i Brændselshjælp, men lever han i en Kommune, hvor en saadan Brændselshjælp er ydet, blot til en enkelt eller et Par Aldersrentenydere, gaar den Brændselshjælp, der skal være Adgang til at give ham, ned til et Beløb af 15 Kr. Ja, man kan jo godt sige, det er let overskueligt, men let begribeligt er det sandeligt ikke, og jeg vil meget anbefale det ærede Medlem, at han foretager en nærmere Undersøgelse af det, han her har sammenkrevet, før han gør sig noget Haab om, at det kan være muligt at ophøje det til Lov.

Og saa er det jo ogsaa ganske besynderligt at se, at det ærede Medlem ganske roligt former en Paragraf — det er § 4 — og lader den indeholde Straffebestemmelser for somme Kommuner i Sammenligning med andre. Der, hvor man hidtil ikke har ment, at der var Anledning til at yde Brændselshjælp til Aldersrentenydere — der har muligvis ingen Trang været dertil — skal man af den Hjælp, man nu skal tvinges til at yde, kun have en Refusion af $\frac{7}{12}$; men har der i en Kommune været nogle faa Aldersrentenydere, som har henvendt sig om Brændselshjælp af det til Kommunens Raadighed paa Aldersrenteloven stillede Beløb og har faaet den, saa skal denne Kommune belønnes med, naar Tillægshjælpen uddeles, at faa $\frac{3}{4}$ af denne refunderet. Ganske bortset fra, at det vil føre til besynderligt kaotiske Tilstande med Hensyn til Refusionen og til regnskabsmæssigt og revisionsmæssigt Besvær, er jeg fuldstændig ude af Stand til at se, at der er nogen som helst Rimelighed i det, som det ærede Medlem her foreslaar.

Det ærede Medlem meddelte, at der var kommet en Masse Henvendelser til ham fra mange forskellige Kommuner, fra Personer i Kommuner, ja, endogsaa fra Venstremænd. Det er muligt, det ærede Medlem er jo Specialist i disse Sager, og man kan vel ogsaa fryse som Aldersrentenyder, selv om man er Venstremænd, hvis man sidder i en Kommune, som er uvillig til at yde Hjælp, og da man ved, at det ærede Medlem er en Slags Central for sligt, forstaar jeg godt, at saadanne Henvendelser kommer til ham.

Der er imidlertid det mærkelige, at saadanne Henvendelser kender vi intet til i Indenrigsministeriet. Til Ministeriet er der i tidligere Aar under den Brændselslovgivning, vi har haft, indkommet ikke saa helt faa Besværinger over, at man ikke fik tilstrækkeligt, at der var Kommuner, som ikke vilde udnytte Loven, men i indeværende Vinter har vi saa godt som ingen Klager modtaget, og de enkelte Klager, der er indkommet, er fra Personer, hvis mentale Tilstand synes at være besynderlig at regne efter Skrivelsernes Indhold i Almindelighed. Gennem det, der er tilflydt os ude fra, har vi altsaa ikke i Ministeriet faaet Indtryk af, at Vanskelighederne i al Almindelighed er af den Art, som det ærede Medlem her har omtalt. Og jeg forstaar godt, hvorfor vi ikke har faaet disse Henvendelser. Det er ganske naturligt, og jeg har forklaret det ærede Medlem det allerede den 27. November 1928 her i det høje Ting. Sagen er jo nemlig den, at de allerfleste Kommuner har haft tilstrækkeligt til at yde Aldersrentenydere personlige Tillæg til Anskaffelse af Brændsel, hvor det har været fornødent, og de allerallerfleste Kommuner har ogsaa gjort det, men det ærede Medlem kan ikke forsone sig med denne nye Form for Adgang til at støtte under særlige Forhold. Det ærede Medlem vil i hver Samling — og i denne Samling altsaa oven i Købet 2 Gange — ride, jeg ved ikke, om jeg tør bruge Udtrykket: sin Kæphest i denne Sag uden at foretage den fjerneste Undersøgelse af, om dette Ridt nu virkelig fører hen mod et Maal, som det paa nogen Maade er ønskeligt at naa. Sidste Gang vi havde Sagen til Behandling, gjorde jeg det ærede Medlem opmærksom paa, hvordan det havde ligget rundt om i Landets Kommuner med Hensyn til Anvendelsen af det Tillæg udover, hvad der er stillet til fri Disposition for Kommunalbestyrelserne, som gennemførtes for Vinteren 1927—28, og jeg oplyste det ærede Medlem om, at dette Tillæg mangfoldige Steder slet ikke var brugt; og det var dog et Tillæg, som først og fremmest tog Sigte paa Brændsel. Og da det ærede Medlem saa sagde, at det kunde han godt tænke sig, for der var Kommuner, hvor der sidder karrige Personer — det er naturligvis altid Ikke-Socialdemokrater, der her kan komme i Betragtning —, som var uvillige til at støtte Sagen, oplyste jeg det ærede Medlem om, at der var mange Byer, hvor han kunde finde politisk meget nær paarende siddende i Spidsen for Kommunens Ledelse, og i hvilke det var Tilfældet, at Beløbet aldeles ikke var brugt. Jeg oplyste endvidere det ærede Medlem om, at